

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

24. Dabunt signa magna & prodigia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

dæ reliquæ pereunte visibili Christi Ecclesia, sed est in ea firmiter permanendū qui saluus esse vult. Neque enim ad Christum pertinere potest, qui in Christi corpore non est.

24. Dabunt signa magna & prodigia.

QUIA hęc seductorum prodigia taxantur, *Miracula Catholicæ Ecclesiæ defenduntur.*
 Quidam autem Caluinus ad suum institutū hoc imprimis facere, vt propter falsa seductorum signa, Ecclesiæ Catholicæ vera miracula traduceret, idque eo magis quod se suosque sectarios tam falsis prodigijs quàm veris miraculis carere cerneret. Sed ipsius disputatio talis est, vt ipsa semetipsam perspicuè euerrat. Sic enim scribit: *Quum antichristos & mendaces Prophetas Dominus miraculis armatos fore pronuntiet, non est cur tantopere superbiant. Passim hoc obreptu, vel ipsorum iactantia terremur. Miraculis suis superstitiones confirmant: nempe quibus prædixit filius Dei labi factandam esse multorum fidem. Quare tantum apud prudentes momentum habere non debent, vt per se sufficiant ad probandū hoc vel illud doctrinæ genus. Hęc quidem ille. Sed quum hactenus nihil nisi nugari se aut blasphemare potius animaduerteret, quum contra vera miracula tam Christi quàm Christianorum omnium hæc disputatio faciat, quibus Christus dixit, *Maiora horum facietis, & iterum, Signa autem eos qui crediderunt hæc sequentur, ægris manus imponent, & bene habebunt, serpentes tollent, &c.* idque in testimonium & approbationem veritatis, de quo dixerat, *Spiritus testimonium perhibebit de me; quum, inquam, hanc expeditam contra se obiectionem præuideret, eam conatur soluere. Si excipiant (inquit) hoc modo eueri ac in nihilum redigi miracula, quibus tam legis quàm Euangelij sancta fuit auctoritas, respondeo certam**

Ioan. 15.
Marc. 14.

Ioan. 15.

Caluinus
suos lectores
ludificat.

V certam

certam Spiritus notam illis insculptam fuisse, quæ dubitationem & errandi metum fidelibus eximeret. Neque enim quoties ad suos confirmandos virtutem suam exeruit Deus, ita confusè operatus est, quin vera extaret nullique fallacie obnoxia distinctio. Hæc quidem ille, sed quæ sit hæc Spiritus nota, & quæ distinctio, dolosus hæreticus nihil dicit, sed generalem calumniam suam excusatione generali probabilem facere contendit, quod eorum est qui fallere lectores suos volunt, non docere. Hæc igitur adhuc responsio ac satisfactio nulla est. Pergit igitur, magisque lectorem ludificat. Adde quòd doctrinam sic obsignavit miracula, ut illa quoque vicissim præluceat, & discutiat omnes nebulas quibus simplices mentes obfuscatur Satan. Denique si ab imposturis cauere placet, sit apud nos indiuidua signorum & doctrinæ coniunctio. Hæc ille. Sed non aduertit impostor, aut certe id simplicem lectorem aduertere non posse præsumit, tum de ipsa doctrina, quantumcunque luculenta & pura, dubitari posse non secus quam de miraculo; tum miracula ad doctrinæ confirmationem, & ad eius sancendam auctoritatem, sicut ipse sibi Calvinus obiecit, adferri solere. Christi doctrina maximè haud dubiè præluxit, & cum miraculis quæ fecit coniuncta erat; tamen doctrinam ipsam suam miraculis confirmari voluit. *Si mihi* (inquit) *non creditis, operibus credite* Non ergo sufficit præluce doctrinam nouam & inauditam, & ex se se incredibilem, nisi miraculis confirmetur. Calvinus igitur impotens & insulsus hæreticus, Catholicorum miracula impotenter conuellit, vera miracula à falsis distinguere insulsus nō potest. Quantomò melius in schola Catholica didicimus seductorum signa & prodigia à veris miraculis distinguere, vel à personis seductorum, quia non legitime vocati sese ingerunt,

Ioan. 8.
& 14.

gerunt, vel à fine quem obtendunt, vt post se discipulos abducant, vel ab ipsis in se miraculis aut fallacibus & meris præstigijs, quæ nisi deceptionem oculorum habent, aut si veris, vel huiusmodi quæ ex causis naturalibus poterant prouenire, tamen si occultis, vt docet Augustinus de Trinitate lib. 3. capite octauo, vel prorsus inutilibus, & ad ostentationem factis, nõ beneficis, qualia omnia sunt veri nominis miracula. *Cum talia faciunt magi qualia nunquam faciunt sancti* (ait S. August.) *diuerso fine & diuerso iure fiunt.* Et paulo post. *Aliter magi faciunt miracula, aliter boni Christiani, aliter mali Christiani. Magi per priuatos contractus, boni Christiani per publicam iustitiam, mali per signa publicæ iustitiæ.* Denique alibi scribit, *piorum miracula vel maiora, certiora, clariora esse vel ratione finis, quo discernuntur, incomparabiliter excellere.* Sunt igitur falsa prodigia à veris miraculis distinguenda vel ex personis facientium, vt quo iure fiant, attendamus; vel à fine ad quem collimant; vel à modo & cursu quem tenent, ex quibus falsum à vero non ita difficulter discernere illi possunt, ad quos ista discernere ac diiudicare proprie pertinet.

28. *Vbicunque fuerit corpus, ibi congregabuntur & aquilæ.*

TA METSI ad literam nihil aliud Christus hic dicat, quã futurũ vt eo veniente ad Iudicium, omnes sancti veluti aquilæ ad cadauer, quod longissimè prospiciunt, velocissimè congregabuntur, vt in hac sententia celerissimam iustorũ ad se collectionem doceat, sicuti in præcedenti sententia celerissimũ suũ aduentũ docuit, quomodo exponunt hunc locum Hieron. Hilarius, & Origenes tract. in Matth. tamen satis aptè & accommodatè ad eam iustorũ cũ Christo

Lib. 83.
99 9. 79.

De Ciuit.
Dei lib.
10. cap. 16

In com. in
hunc locum.